

om denne Sag, hidrører det fra, at jeg med 1867 i frisk Minde konsekvent og bestemt har hævdet, at der ikke burde finde nogen Henvendelse Sted fra Danmark om nogen Fornyelse af Forhandlingerne om Vestindien, et Standpunkt, som jo ikke blot havde Betydning for mig selv, idet jeg den Gang selv havde Lejlighed til — vel ikke at indestaa for, at der intet blev gjort underhaanden, men til at afværge, at der kom noget frem, der kunde gives endogsaa blot Skindet af at komme fra den danske Regering. Jeg føler altsaa mig særlig berørt, naar der her fremkommer som et Aktstykke noget, der sigter mig for at have taget Initiativet til en ny Forhandling. Det tror jeg, at Folk ville holde mig til gode. Det er dette, som foranledigede mig til at tage Ordet, det er dette, jeg nu har faaet sagt. Jeg kunde have meget mere at sige, meget mere; men dels erkender jeg, at der allerede er sagt meget, og at det er sagt saa godt, at jeg neppe kan gøre det lige saa godt, endsige bedre, men dernæst er jeg ikke befaren Sømand nok til at undgaa de Klipper og Skær, som man skal bevæge sig imellem her i Salen, hvis man vil holde sig de Paalæg efterrettelig, man har modtaget fra den højtærede Udenrigsminister og fra den højtærede Formand om, at det og det og det ikke maa nævnes noget, som maaske forekommer Tilhørerne ret besynderligt, da man næsten er nødt til dog at gøre det, hvis man skal svare paa, hvad der har lydt fra selve Ministerbænken. Nu har jeg forklaret, hvorfor jeg maatte tage Ordet, og jeg haaber, at jeg ogsaa har forklaret, hvorfor jeg ikke uden særlig Udfordring finder Anledning til at gaa videre ind paa den almindelige Diskussion. Jeg vil nødig høre Formandens Klokke, og jeg erkender, at jeg ikke er saa fuldt befaren Sømand, saa jeg er vis paa at kunne undgaa alle Klipper og Skær.

Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg tror, at det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) ikke med Føje kan sige, at der, i hvert Tilfælde fra min Side, er fremkommet noget, hvis Besvarelse kræver, at man paaberaaber sig de Dokumenter, som kun ere blevne tilstillede Landstinget som fortrolige. Jeg maa maaske for at belyse min Stilling i den Henseende — idet det jo i øvrigt ikke er nødvendigt yderligere at berøre dette Spørgsmaal, da Formanden allerede har tilkendegivet, hvorledes man er stillet — sige, at jeg ingenlunde vilde

have nægtet Samtykke til, at et hvilket som helst af de Dokumenter, der ere meddelte i Fortrolighed til Landstinget — i hvert Tilfælde med Undtagelse af et Par enkelte eller nogle Stykker — bleve offentliggjorte. Men jeg maa bestemt protestere imod, at der føres en Diskussion, som gaar ud paa, at man efter Hukommelsen eller andre Kilder paaberaaber sig Dokumenter, som ikke foreligge trykte, og som altsaa ikke kunne diskuteres. Det vilde jo være at dele Vind og Vejr ganske ulige mellem de debatterende. Men jeg maa endvidere bestemt benægte, at der fra min Side er fremkommet en eneste Paastand, et eneste Faktum, som for at begrundes behøver Støtte i noget Dokument, der er leveret i Fortrolighed. Det er noget, som det ikke kunde falde mig ind at gøre, og jeg vilde heller ikke gøre det.

Jeg skal ikke indlade mig paa den højtærede sidste Talers politiske Ytringer. De ligge jo uden for denne Sag. Men jeg skal kun bemærke med Hensyn til, hvad jeg har paaberaabt mig af den officielle Redegørelse, hvori der tales om Begivenhederne i 1892, at jeg naturligvis ikke kan have noget Ansvar for, om der er sagt eller ikke sagt det eller det; det kan jeg umuligt vide, men det foreligger for Offentligheden. Det er klart, at navnlig noget saadant som Samtaler ofte fremstilles forskelligt fra de forskellige Sider; men den ærede Landstingsmand maa jo huske; at naar jeg paaberaabte mig det, var det kun, fordi jeg, maaske af en Fejltagelse, ansaa det for nødvendigt at paapege, at selve Tanken om Øernes Afstaaelse, i hvert Tilfælde tidligere, ingenlunde havde mødt en begrebsmæssig Modstand fra Statsmændene. Hvis den ærede Landstingsmand vil huske det, var det netop det, som blev sagt til mig, at en Statsmand vilde straks have set, at det var en Sag, man skulde lade ligge. Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke kan gøre Krav paa at betragtes som Statsmand, men jeg vilde da ogsaa for til en vis Grad at undskylde mig henlede Opmærksomheden paa, at der var dog Statsmænd, Folk, som jeg tror, man vil anerkende som Statsmænd, der ingenlunde begrebsmæssigt havde afvist Tanken derom. I øvrigt er jeg ganske enig med den højtærede Landstingsmand om, at dette Brev og denne Beretning have ellers ikke nogen Interesse, og havde jeg vidst, at jeg ganske rolig uden Dokumentation kunde have paaberaabt mig Begivenhederne i 1892, havde jeg heller ikke paaberaabt mig dette.